

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 770/2016-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], zastúpenú advokátkou Mag. iur. Vierou Kollárikovou, Dostojevského rad 1, Bratislava, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, ako aj čl. III Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 62 Er 496/2013-683 z 15. augusta 2014 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 18 CoE 511/2014-739 z 31. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. augusta 2015 faxom a 26. augusta 2015 poštou doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), ako aj čl. III Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 62 Er 496/2013-683 z 15. augusta 2014 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 18 CoE 511/2014-739 z 31. marca 2015.

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že na základe jej návrhu na vykonanie exekúcie proti Fondu národného majetku Slovenskej republiky (ďalej len „povinný“) okresný súd poverením č. 51020159814 z 30. apríla 2014 jej vykonaním určil súdneho exekútora JUDr. K. L. Exekučný titul v danom prípade predstavoval rozhodcovský rozsudok ICC Medzinárodného arbitrážneho súdu v Paríži (ďalej len „arbitrážny súd“) sp. zn. 17219/VRO z 8. júna 2012 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“), ktorým zaviazal povinného zaplatiť sťažovateľke sumu 1 894 597,52 € plus úroky z omeškania z istiny vo výške 14,25 % zo sumy 1 853 584,46 € od 13. marca 2009 do zaplatenia v plnej výške. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný na účely vyriešenia sporu medzi sťažovateľkou a povinným v súvislosti s neuskutočneným predajom a kúpou 66 % akcií povinného v obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], kde v dôsledku toho, že sťažovateľka nezískala súhlas Protimonopolného úradu s koncentráciou

do 15. augusta 2006, ako to bolo medzi nimi dohodnuté, povinný listom z 18. septembra 2006, ktorý bol doručený sťažovateľke 20. septembra 2006 a Ministerstvu dopravy, pôšt a telekomunikácii Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) 21. septembra 2006, odstúpil od zmluvy o kúpe akcií uzavretej 9. februára 2006.

3. Zmluva o kúpe akcií v bode 13.3 označenom ako „Právo“ ustanovovala, že *„Táto zmluva je vyhotovená a spravuje sa právnymi predpismi Slovenskej republiky“*. Podľa bodu 13.4 zmluvy o kúpe akcií označenom ako „Riešenie Sporov“, *„Zmluvné Strany vyvinú maximálne úsilie vyriešiť každý spor v dobrej viere prostredníctvom rokování bez rozhodcovského konania. V prípade Sporu, ktorakol'vek zo Zmluvných Strán poskytne Oznámenie o Spore obsahujúce návrh vyriešiť Spor rokováním. V prípade, ak spor nie je urovnaný v priebehu tridsiatich (30) dní od poskytnutia Oznámenia o Spore, tento Spor bude na návrh ktorejkoľvek zo Zmluvných Strán postúpený a s konečnou platnosťou vyriešený na Medzinárodnom Rozhodcovskom Súde pri Medzinárodnej Obchodnej komore podľa Pravidiel Rozhodcovského konania („Pravidlá“). Miestom rozhodcovského konania bude Paríž, jazykom rozhodcovského konania bude anglický jazyk a rozhodcovský tribunál bude mať troch členov vymenovaných v súlade s Pravidlami.“*

4. V zmysle zmluvy o kúpe akcií sa malo zaplatenie kúpnej ceny uskutočniť v dvoch splátkach, pričom prvú z nich sťažovateľka včas zaplatila povinnému 9. marca 2006. V dôsledku odstúpenia od zmluvy o kúpe akcií povinný 25. októbra 2006 previedol sumu rovnajúcu sa uhradenej (prvej) splátke späť na účet sťažovateľky, avšak bez bližšej špecifikácie povahy tejto splátky.

5. Na účely odstránenia *„akýchkoľvek sporov týkajúcich sa platnosti, resp. účinnosti Odstúpenia“*, sťažovateľka, povinný a ministerstvo 7. augusta 2008 uzavreli zmluvu o urovaní, z ktorej vyplynulo jednak to, že *„právne účinky Odstúpenia... nastali... dňa 21. 9. 2006“* a že *„... z dôvodu vylúčenia akýchkoľvek pochybností sa vyhlásenie o zániku práv a povinností a neexistencii uvedených nárokov nepoužije na nároky, práva a povinnosti FNM SR a [redacted] podľa § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka v spojení so Zmluvou o Kúpe Akcií a Odstúpením“* (čl. II ods. 2), ako aj to, že *„zmluvné strany*

preberajú týmto Urovnaním záväzok, že právny stav, práva a záväzky s obsahom a v rozsahu, ako sú vymedzené v bode 2 tohto článku, budú rešpektovať, nebudú ho (ich) v budúcnosti právne (súdne, rozhodcovsky, inak) napádať a vezmú späť akékoľvek podania, ktoré by boli v rozpore s takto uznaným stavom a urovnanými právami a záväzkami...“ (čl. II ods. 3).

6. Samotný predmet sporu pred arbitrážnym súdom sa týkal otázky, *„ako má byť prevod dňa 25. októbra 2006 započítaný (na Istinu ako to požaduje žalovaný, alebo najprv na nezaplatené úroky ako to požaduje Žalobca) a odkedy začali úroky nabiehať (od 09. marca 2006 ako to požaduje Žalobca alebo od 21. septembra 2006 ako to požaduje Žalovaný)“*. Sťažovateľka pred arbitrážnym súdom argumentovala existujúcou doktrínou pre výklad § 351 ods. 2 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, s čím však povinný opierajúci sa najmä o *„nezávislý odborný názor Prof. JUDr. M. P. , PhD.“* nesúhlasil.

7. Z rozhodcovského rozsudku okrem toho vyplýva, že *„12. marca 2009 Žalovaný previedol Žalobcovi sumu vo výške... SKK. Žalovaný špecifikoval zaslanú sumu ako zákonné úroky nabehnuté od 20. septembra 2006 do 25. októbra 2006“*.

8. Dňa 19. decembra 2012 generálny tajomník arbitrážneho súdu vydal potvrdenie o tom, že rozhodcovský rozsudok bol povinnému doručený 25. júna 2012. Potvrdenie v bode 3 obsahovalo vyhlásenie v znení: *«článok 28 ods. 6 pravidiel arbitrážneho súdu ustanovuje: „Každý rozhodcovský rozsudok je záväzný pre účastníkov. Predložením sporu arbitrážnemu súdu podľa pravidiel arbitrážneho súdu sa účastníci zaväzujú akceptovať a bezodkladne vykonať akýkoľvek rozhodcovský rozsudok, a účastníci sa týmto zároveň vzdali svojho práva domáhať sa akejkoľvek formy ochrany, pokiaľ by tak účinne mohli urobiť.“»*

9. Čo sa týka sťažnosťou napadnutého exekučného konania, 26. júna 2014 podal povinný námietky proti exekúcii, v ktorých s poukazom na znenie čl. II ods. 3 zmluvy o urovaní tvrdil, že v danom prípade je exekúcia neprípustná, pretože *„rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, ktorý rozhodcovská zmluva nepredvída alebo nesplňa*

dohodnuté podmienky na predloženie sporu na rozhodcovské konanie, podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nemožno riešiť predmet sporu v rozhodcovskom konaní a uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku by bolo v rozpore s verejným poriadkom“. Takéto konanie oprávnenej považoval povinný za „rozporné s dobrými mravmi a zásadou poctivého obchodného styku, keď sa snaží docieľiť úhradu ďalších finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu a daňových poplatníkov“. Okrem toho povinný namietal, že „z rozhodcovskej doložky jasne nevyplýva, že strany zamýšľali v rozhodcovskom konaní riešiť spory, ktoré vzniknú po zrušení zmluvy. Tu je rozhodujúce určenie sporov, čo do času vzniku, t. j. doložka by pamätala aj na spory, ktoré vzniknú po zániku, zrušení zmluvy a na druhej strane aj čo do druhov nároku a označenia právneho vzťahu, z ktorého spor vznikne.“.

10. K námietkam povinného sa vyjadrila sťažovateľka podaním zo 6. augusta 2014, v ktorom s poukazom na znenie čl. II ods. 2 zmluvy o urovaní uviedla, že „predmetom Dohody o urovaní bolo odstránenie rozporov týkajúcich sa platnosti, resp. účinnosti Odstúpenia. Až následne toto odstúpenie má vplyv na zmluvu o kúpe akcií, a to podľa slovenského právneho poriadku, vrátane ustanovenia § 351 odsek 1 a 2 Obchodného zákonníka. Oprávnený poukázal na to, že odstúpenie sa nevzťahuje na ustanovenie o rozhodcovskej doložke. Rozhodcovská doložka nemohla zaniknúť, ani v dôsledku Odstúpenia a ani v dôsledku Dohody o urovaní. Oprávnený poukázal aj na to, že účastníci Dohody o urovaní jasne uviedli, že nároky podľa ustanovenia § 351 odsek 2 Obchodného zákonníka zostávajú zachované. Arbitrážny súd preukázateľne mal právomoc konať podľa rozhodcovskej doložky a exekučný súd nie je oprávnený posudzovať hmotnoprávne nároky. Exekučný súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť rozsudku všeobecného súdu, ani rozhodcovského súdu. Dohodou o urovaní sa urovnávajú len sporné práva, pričom oprávnený a ani povinný nemali spornosť ani pochybnosť o rozhodcovskej doložke.“.

11. Okresný súd napadnutým uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom rozhodol tak, že námietkam povinného proti exekúcii vyhovel. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol:

„Námietky sú procesnou obranou povinného proti neprípustnej exekúcii, ktorých účelom je zastavenie exekúcie, alebo upustenie od vykonávania exekúcie z dôvodov taxatívne ustanovených v zákone. Z toho je zrejmé, že námietky nie sú opravným prostriedkom, ktorým by sa napádalo rozhodnutie štátneho orgánu /exekučný titul/...

Z obsahu vyššie uvedených zákonných ustanovení ako i článkov Zmluvy, ktorou zmluvné strany urovnali vzťahy medzi sebou jednoznačne vyplýva, že odstúpením od zmluvy a následne urovnaním všetkých práv a záväzkov došlo k zániku rozhodcovskej doložky vymedzenej v Zmluve o kúpe akcií dňom účinnosti odstúpenia od zmluvy, t. j. dňa 21. 09. 2006. Po tomto dátume prestala byť Zmluva o kúpe akcií účinná, a teda rozhodcovská doložka v nej dojednaná stratila platnosť a rozhodcovský súd nebol oprávnený dňa 08. 06. 2012 vyhlásiť rozhodcovský rozsudok. Ak tak rozhodcovský súd vykonal, rozhodcovský rozsudok, ktorý bol vydaný na podklade neplatnej rozhodcovskej doložky, nie je spôsobilým exekučným titulom a nemôže byť podkladom pre vedenie exekúcie...

Keď tak rozhodcovský súd vykonal, a rozhodcovský rozsudok vydal, zaviazal povinného na splnenie povinnosti právom nedovolennej, a teda je daný zákonný dôvod stanovený ustanovením § 45 odsek 1 písmeno c), aby exekučný súd námietkam povinného vyhovel a následne exekučné konanie zastavil...

Súd sa zaoberal ďalej námietkou povinného, že výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku by bol v rozpore s verejným poriadkom...

Je zrejmé, že výkon exekúcie v uvedenom rozsahu má dopad na veľký okruh ľudí, resp. daňových poplatníkov, keďže v prípade výkonu exekúcie v uvedenom rozsahu by boli peňažné prostriedky hradené zo štátneho rozpočtu. Uvedené by spôsobilo negatívny dopad na širokú verejnosť.“

12. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom opakujúc svoje argumenty uplatnené v podaní zo 6. augusta 2014 sa ohradila jednak proti oprávneniu okresného súdu skúmať platnosť rozhodcovskej doložky, ako aj proti chybnému a nesprávnemu výkladu definície pojmu verejného poriadku, v súvislosti s čím vyslovila názor, že „rozpor s verejným poriadkom podľa Dohovoru sa má týkať prípadov, kedy by v konaní, z ktorého príslušné rozhodnutie cudzozemského súdu vzišlo, boli porušené

základné práva účastníka konania. Rozpor s verejným poriadkom by musel byť takého stupňa, že porušuje základné princípy právneho poriadku členského štátu, v ktorom je podaný návrh na uznanie a nie v rozpore s procesnými ustanoveniami pre výkon tuzemského rozhodcovského rozhodnutia.“.

13. Krajský súd napadnutým uznesením uznesenie okresného súdu ako vecne správne podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil.

14. So závermi okresného súdu a krajského súdu sťažovateľka nesúhlasí a uplatnením totožných argumentov, aké vzniesla už v konaniach pred nimi, v sťažnosti vyjadruje presvedčenie, že „*nesprávnym právnym posúdením*“ jej odvolania proti uzneseniu okresného súdu došlo zo strany krajského súdu k porušeniu jej označených práv. Krajskému súdu navyše vytýka to, že hodnotením materiálnych náležitostí exekučného titulu postupoval v rozpore s relevantnými ustanoveniami Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí a že nesprávnym právnym posúdením „*čl. 28 ods. 6 pravidiel arbitrážneho súdu*“ ju zbavil „*práva na súdnu ochranu... pred súdmi SR, pretože právoplatný exekučný titul bol zbavený vykonateľnosti*“. Sťažovateľka zároveň namieta, že „*neuznanie a zastavenie výkonu arbitrážneho rozsudku bez právne relevantnej argumentácie*“ je zásahom do jej práva na ochranu majetku zaručeného čl. 1 dodatkového protokolu.

15. Dňa 17. februára 2016 bolo ústavnému súdu doručené podanie sťažovateľky, v ktorom okrem iného vyslovila názor, že „*tento postup krajského súdu preto znamenal odňatie možnosti konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP*“, proti ktorému sa nemohla „*žiadnym spôsobom brániť, pretože Občiansky súdny poriadok výslovne vylučuje dovolanie v konaní, v ktorom všeobecné súdy rozhodovali o námietkach proti upovedomeniu o začatí exekúcie*“. K tomuto podaniu sťažovateľka pripojila aj splnomocnenie z 15. februára 2016, z ktorého vyplynulo, že jej pôvodný právny zástupca – advokát JUDr. Martin Jacko, ktorý bol konateľom obchodnej spoločnosti JUDr. Martin Jacko – advokátska kancelária, s. r. o., Zámocké schody 2/A, Bratislava, sa medzičasom stal

konateľom obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorá je likvidátorom sťažovateľky, preto na zastupovanie sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom vo veci jej sťažnosti splnomocnil advokátku Mag. iur. Vieru Kollárikovú, Dostojevského rad 1, Bratislava.

16. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením krajského súdu č. k. 18 CoE 511/2014-739 z 31. marca 2015 „*v spojitosti*“ s uznesením okresného súdu č. k. 62 Er 496/2013-683 z 15. augusta 2014 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 47 charty, ako aj „*právo na uznanie a výkon cudzích rozhodcovských rozhodnutí*“ podľa čl. III Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí, aby napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie v sume 10 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,73 €.

II.

17. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

18. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

19. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

20. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 47 charty, ako aj čl. III Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí uznesením okresného súdu č. k. 62 Er 496/2013-683 z 15. augusta 2014

21. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení práv sťažovateľov a vecne sa zaoberať predloženými sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovatelia nemôžu domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovatelia môžu domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku

svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06).

22. Ústavný súd v tejto súvislosti predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

23. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu mohla sťažovateľka podať riadny opravný prostriedok – odvolanie, ktorý, ako to vyplýva z obsahu sťažnosti, aj využila, a krajský súd o ňom rozhodol. Keďže napadnuté uznesenie okresného súdu bolo predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 47 charty, ako aj čl. III Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí uznesením krajského súdu č. k. 18 CoE 511/2014-739 z 31. marca 2015

24. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré

sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

25. Článok 46 ods. 1 ústavy predstavuje primárne východisko pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

26. Súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, IV. ÚS 292/04) aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí každému zaručiť prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle citovaného

článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil. Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností.

27. V súvislosti s právom na prístup k súdnej ochrane si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý vyslovil, že „*právo na súd*“ nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

28. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05 a iné).

29. Rovnako dôležitou súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj zákonná povinnosť všeobecných súdov náležite a presvedčivo odôvodniť ich rozhodnutia, k čomu existuje rozsiahla judikatúra ústavného súdu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04, III. ÚS 209/04 a iné), ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“, rozsudky vo veciach Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12,

bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998 a iné).

30. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že v Slovenskej republike sa cudzie (zahraničné) rozhodcovské rozhodnutia vo veci samej (rozsudky) uznávajú v režime ustanovení § 46 až § 50 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), ak medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná a ktorá je súčasťou jej právneho poriadku, neustanovuje inak (§ 53 zákona o ústavnom súde). Podľa § 49 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa uznaný cudzí rozhodcovský rozsudok vykoná tak, ako rozhodcovský rozsudok tuzemský, t. j. vydaný v Slovenskej republike.

31. Z medzinárodných zmlúv ide v praxi najmä o Dohovor o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí podpísaný 10. júna 1958 v New Yorku na konferencii Organizácie Spojených národov o medzinárodnej obchodnej arbitráži, v súčasnosti zaväzujúci približne 140 členských štátov, ktorý bol publikovaný ako vyhláška ministra zahraničných vecí č. 74/1959 Zb. o Dohovore o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí a pre Československú republiku nadobudol účinnosť 10. októbra 1959, pre samostatnú Slovenskú republiku 1. januára 1993.

32. Zo znenia čl. V Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí vyplýva:

„1. Uznanie a výkon rozhodnutia sa môžu odprieť na žiadosť strany, proti ktorej sa rozhodnutie uplatňuje, len vtedy, ak táto strana preukáže kompetentnému orgánu krajiny, v ktorej sa žiada o uznanie a výkon:

a) že strany dohody spomenutej v čl. II boli podľa zákona, ktorý sa na ne vzťahuje, nespôsobilé na konanie, alebo že spomenutá dohoda nie je platná podľa práva, ktorému strany túto dohodu podrobili, alebo v nedostatku odkazu v tomto smere, podľa práva krajiny, kde sa rozhodnutie vydalo; alebo

b) že strana, proti ktorej sa rozhodnutie uplatňuje, nebola riadne upovedomená o ustanovení rozhodcu alebo o rozhodcovskom konaní alebo nemohla z akýchkoľvek iných dôvodov uplatniť svoje požiadavky; alebo

c) že rozhodnutie sa týka sporu, pre ktorý sa neuzavrela rozhodcovská zmluva, alebo ktoré nie je v medziach rozhodcovskej doložky, alebo že rozhodnutie presahuje dosah dohovoru o rozhodcovi alebo dosah rozhodcovskej doložky; ak ale môžu byť časti rozhodcovského rozhodnutia vo veciach podrobených rozhodcovskému konaniu oddelené od častí rozhodnutí konajúcich o veciach, ktoré nie sú mu podrobené, tá časť rozhodnutia, ktorá obsahuje rozhodnutie o veciach podrobených rozhodcovskému konaniu, môže sa uznať a vykonať; alebo

d) že zloženie rozhodcovského súdu alebo rozhodcovské konanie nebolo v súlade s dojednaním strán, alebo ak nebolo také dojednanie, že nebolo v súlade so zákonmi krajiny, kde sa rozhodcovské konanie konalo; alebo

e) že rozhodnutie sa doteraz nestalo pre strany záväzným, alebo sa zrušilo, alebo jeho výkon odložil kompetentný orgán krajiny, v ktorej alebo podľa právneho poriadku ktorej sa vydalo.

2. Uznanie a výkon rozhodcovského rozhodnutia môžu byť tiež odopreté, ak kompetentný orgán krajiny, kde sa žiada o uznanie a výkon, zistí:

a) že predmet sporu nemôže byť predmetom rozhodcovského konania podľa práva tejto krajiny; alebo

b) že uznanie alebo výkon rozhodnutia by boli v rozpore s verejným poriadkom tejto krajiny“.

33. Podobne aj zákon o rozhodcovskom konaní v § 50 ustanovuje:

„(1) Uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku môže súd odoprieť na návrh účastníka konania, proti ktorému sa cudzí rozhodcovský rozsudok uplatňuje, len vtedy, ak tento účastník konania preukáže súdu príslušnému na uznanie rozhodnutia, na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu, že

a) nemal spôsobilosť uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, rozhodcovská zmluva nebola uzavretá v súlade s právnym poriadkom, podľa ktorého sa na základe dohody zmluvných

strán mala rozhodcovská zmluva uzavrieť, alebo takáto dohoda nebola uzavretá podľa právneho poriadku štátu, kde bol rozhodcovský rozsudok vydaný,

b) nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu, o rozhodcovskom konaní alebo mu nebolo umožnené sa zúčastniť na rozhodcovskom konaní,

c) cudzím rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, pre ktorý nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva, alebo ktorý nie je v medziach rozhodcovskej doložky, alebo že rozsudok presahuje dosah dohovoru o rozhodcovi alebo dosah rozhodcovskej doložky, ak ale môžu byť časti cudzieho rozhodcovského rozsudku vo veciach podrobených rozhodcovskému konaniu oddelené od častí rozsudku pojednávajúcich o veciach, ktoré nie sú mu podrobené, môže sa uznať a vykonať tá časť rozsudku, ktorá obsahuje rozhodnutie o veciach podrobených rozhodcovskému konaniu,

d) rozhodcovský súd nebol ustanovený alebo rozhodcovské konanie neprebiehalo spôsobom dohodnutým účastníkmi rozhodcovského konania; ak sa táto dohoda neuzavrela a ak ustanovenie rozhodcovského súdu alebo priebeh rozhodcovského konania bol v rozpore s právnym poriadkom štátu, kde sa rozhodcovské konanie konalo, ak tieto skutočnosti mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej, alebo

e) rozhodcovský rozsudok sa nestal právoplatným a záväzným pre účastníkov rozhodcovského konania alebo jeho výkon odložil súd štátu, v ktorom alebo podľa ktorého právneho poriadku bol rozhodcovský rozsudok vydaný alebo týmto súdom zrušený.

(2) Súd príslušný na uznanie rozhodnutia, na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu odoprie uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku aj bez návrhu účastníka konania, proti ktorému sa cudzí rozhodcovský rozsudok uplatňuje, ak zistí, že podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nemožno predmet sporu riešiť v rozhodcovskom konaní alebo by jeho uznanie a výkon boli v rozpore s verejným poriadkom.“

34. Podľa § 50 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní rozhodnutie, ktorým sa odopiera uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku, je súd príslušný na uznanie rozhodnutia, na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu povinný vždy odôvodniť.

35. Uvedené východiská bol povinný pri svojom rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky dodržiavať aj krajský súd, preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či ich aj skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. Keďže v danom prípade neexistuje žiadna pochybnosť o kompetenciách krajského súdu, ústavný súd zisťoval, či ním podaný výklad danej problematiky nie je interpretáciou natoľko extrémnou, a teda svojvoľnou, že by vybočoval z postulátov spravodlivého súdneho procesu vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. z čl. 47 charty.

36. Na účely overenia opodstatnenosti vznesených námietok týkajúcich sa *„nesprávneho právneho posúdenia“* sťažovateľkou podaného odvolania proti uzneseniu okresného súdu, ktorým vyhovel námietkam povinného proti exekúcii, ústavný súd požiadal o vyjadrenie k sťažnosti predsedu krajského súdu, ktorý v liste sp. zn. Spr. 3433/16 z 3. októbra 2016 uviedol, že túto sťažnosť považuje za neopodstatnenú, keďže *„z rozhodnutia tunajšieho súdu... je zrejmé, z akej matérie a akými úvahami sa tento súd riadil pri rozhodovaní o opravnom prostriedku... To, že odvolací súd pri konštatovaní dôvodov svojho rozhodnutia formuloval dôvody širšie ako súd prvostupňový (nevychádzal z iných úvah, či úvah ktorými by sa exekučný súd už nezaoberal), len podčiarkuje vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia, pričom rozhodovanie o námietkach nevyklučuje, vzhľadom na obsah ustanovenia § 50 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. ... zaoberať sa i inými dôvodmi, pre ktoré je exekúcia neprípustná bez ohľadu na čas ich vzniku vo vzťahu k exekučnému titulu.“*

37. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol: *„Uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku sa nevyslovuje osobitným rozhodnutím, ale takýto rozsudok je uznaný tým, že exekučný súd naň prihliadne, ako keby šlo o tuzemský rozhodcovský rozsudok, čím si vyrieši predbežnú otázku pre vydanie poverenia na exekúciu. Vydanie poverenia na exekúciu je teda fakticky uznaním cudzieho rozhodcovského rozsudku. Z tohto zmiešaného prostredia nie je možné vybrať pre oprávneného len prospešné ustanovenia (formálna absencia uznávacieho konania, uznanie rozhodnutia bez vykonania náležitého*

šetrenia)... Z hľadisk vykonania cudzieho rozhodcovského rozsudku a teda skúmania nevyhnutných náležitostí formálnej a materiálnej povahy je nerozhodné, či zaujíma pozíciu cudzieho, alebo tuzemského rozhodcovského rozsudku.“ Preskúmaním týchto náležitostí, resp. predpokladov vykonateľnosti, krajský súd dospel k názoru, že absencia presne stanovenej lehoty na plnenie v rozhodcovskom rozsudku, ako aj absencia doložky vykonateľnosti, za ktorú v žiadnom prípade nemožno považovať potvrdenie generálneho tajomníka arbitrážneho súdu, „bráni vykonaniu exekúcie na podklade predloženého rozhodcovského rozhodnutia“.

38. Krajský súd osobitne reagoval aj odvolaciu námietku sťažovateľky týkajúcu sa nesprávneho výkladu definície pojmu verejného poriadku okresným súdom, pričom sa stotožnil s jej názorom, že „rozpor s verejným poriadkom by mal byť takého stupňa, že porušuje základné princípy právneho poriadku členského štátu, v ktorom je takýto návrh podaný“. Skutočnosť, že krajský súd v danom prípade z tohto posudzoval aj obsah vyhlásenia generálneho tajomníka arbitrážneho súdu uvedeného v treťom bode potvrdenia (pozri bod 8), resp. i zákaz koncentrácie, ktorý ako jeden z prvkov ochrany hospodárskej súťaže predstavuje ďalší princíp, na ktorom je založený právny poriadok Slovenskej republiky, sama osebe nepredstavuje dôvod na to, aby ústavný súd sťažnosť sťažovateľky prijal na ďalšie konanie.

39. Na doplnenie ústavný súd poukazuje na to, že hoci sa zásada zmluvnej voľnosti premieta do jednotlivých ustanovení uzavretej (obchodnej) zmluvy, jej medze nie sú neobmedzené, pretože musia rešpektovať nielen kogentné ustanovenia zákonov, ale najmä ústavy, resp. medzinárodných zmlúv, ktorými sa zmluvné strany (štáty) zaviazali dodržiavať ľudské práva a základné slobody v nich uvedené. V Slovenskej republike základné pravidlo na uplatňovanie zmluvnej voľnosti garantuje ústava v čl. 2 ods. 3, podľa ktorého každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. V tomto rámci môžu účastníci zmluvy uzatvoriť aj zmluvu o urovnaní, ktorou sa predchádzajúci záväzok nahrádza záväzkom novým (napr. § 585 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov).

40. Ústava však zároveň prostredníctvom čl. 46 ods. 1 a dohovor prostredníctvom čl. 6 ods. 1 priamo garantujú aj právo na prístup k súdnej ochrane. Z čl. 12 ods. 1 druhej vety ústavy navyše vyplýva, že základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné, pričom z hľadiska výhrady verejného poriadku je neprijateľná (zmluvná) podmienka – záväzok strany vzdať sa vopred takých svojich základných práv alebo slobôd, ktorých samotná povaha (charakter) tomu bráni.

41. K porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy nedôjde, ak je rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektuje zákonné (skutkové a právne) požiadavky na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 OSP), nie je arbitrárny a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na otázku, prečo krajský súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (m. m . I. ÚS 33/2011).

42. Skutočnosť, že sa konanie pred krajským súdom neskončilo podľa predstáv sťažovateľky, sama osebe nie je právnym základom na namietnutie porušenia jej práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy sťažnosťou podanou ústavnému súdu, pretože do obsahu tohto práva nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 240/2013).

43. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojich právomocí, pričom relevantné zákonné ustanovenia, ktoré mu umožňovali rozhodnúť zvoleným spôsobom, interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom. Závery krajského súdu vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Potvrdeniu vecne správneho rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolacím súdom nebránilo to, že jeho závery podporil doplnením vlastnej, hoci aj obsahovo rozsiahlejšej argumentácie. Možno teda uzavrieť, že krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou vznesené odvolacie námietky, na prerokúvaný prípad aplikoval aj relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia v tom čase účinných všeobecne záväzných právnych

predpisov a svoje rozhodnutie o potvrdení uznesenia okresného súdu náležite a zrozumiteľne odôvodnil, čím zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľka pred ním domáhala.

44. Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti nezistil žiadne skutočnosti nasvedčujúce priamej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty, v tejto časti ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

45. K námietke sťažovateľky týkajúcej sa porušenia čl. 141 ods. 1 ústavy, podľa ktorého v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy, ako aj čl. 144 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom, ústavný súd uvádza, že uvedené články ústavy vyjadrujú princípy fungovania nezávislého súdnictva, preto ich nemožno samostatne aplikovať, resp. namietat' ich porušenie v individuálnych sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. I. ÚS 24/98, II. ÚS 810/00, II. ÚS 81/02, IV. ÚS 233/2011). Z uvedeného dôvodu posúdil sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú (m. m. III. ÚS 116/2011) a ako takú ju aj odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

46. Z napadnutého uznesenia krajského súdu rovnako nemožno vyvodit' nič, čo by vzhľadom na vznesené námietky signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do práva sťažovateľky na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, preto z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

47. Aj námietku sťažovateľky týkajúcu sa porušenia jej „práva na uznanie a výkon cudzích rozhodcovských rozhodnutí“ zaručeného čl. III Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí, ktorý zaväzuje zmluvný štát uznať rozhodcovské

rozhodnutie za záväzné a povoliť jeho výkon podľa predpisov o konaní, ktoré platia na území, kde sa rozhodnutie uplatňuje, za podmienok určených v nasledujúcich článkoch, s tým, že pre uznanie a výkon rozhodcovských rozhodnutí, na ktoré sa vzťahuje tento dohovor, sa neurčia podstatne ťažšie podmienky alebo vyššie súdne poplatky, než sú určené pre uznanie a výkon rozhodcovských rozhodnutí miestnych (národných), a ktorého znenie bolo premietnuté do zákona o rozhodcovskom konaní (bod 30. a nasl.), považuje ústavný súd za zjavne neopodstatnenú, v dôsledku čoho ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

48. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že zo spisu okresného súdu sp. zn. 62 Er 496/2013 zistil, že na základe návrhu povinného z 8. júla 2015 okresný súd prvým výrokom uznesenia č. k. 62 Er 496/2013-759 z 20. októbra 2015 exekúciu podľa § 50 ods. 5 Exekučného poriadku zastavil a druhým výrokom zaviazal sťažovateľku zaplatiť povinnému náhradu trov právneho zastúpenia. Keďže proti prvému výroku tohto uznesenia sťažovateľka, povinný ani súdny exekútor nepodali odvolanie, v tejto časti nadobudlo právoplatnosť 12. novembra 2015. Sťažovateľka podala odvolanie výlučne proti druhému výroku tohto uznesenia, na základe ktorého krajský súd uznesením č. k. 22 CoE 299/2015-774 z 13. januára 2016 zmenil uznesenie okresného súdu v napadnutej časti týkajúcej sa trov konania, a ako také nadobudlo právoplatnosť 28. januára 2016.

49. Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu pritom vyplýva, že v zmysle rozdelenia súdnej moci podľa siedmej hlavy ústavy sťažovatelia nemajú na výber, ktorý z dvoch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi (čl. 142 ods. 1) k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd (čl. 124 ods. 1). Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s § 1 a § 7 OSP účinného do 30. júna 2016, resp. s čl. 1 a § 3 Civilného sporového poriadku účinného od 1. júla 2016).

50. Sťažovateľka teda ako účastníčka napadnutého exekučného konania všetky dostupné opravné prostriedky, ktorými sa mohla uchádzať o ochranu svojich základných práv alebo slobôd, nevyužila, pretože proti uzneseniu okresného súdu o zastavení exekúcie nepodala odvolanie.

51. Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011). V opačnom prípade ústavný súd ich sťažnosť odmietne podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2016